

— Добре.

Двамата връстници се смълчаха изправени предъ прозореца, вгледани въ нощъта.

“Ночь, за что я люблю
Твой серебряный свѣтъ.
Усладить ли намъ горѣсть
Скриваемых слезъ“ . . .

Затънаника Андреевъ и като махна ржка, напусна прозореца и седна до масата.

Стойко, очаквайки да чуе продължението на пѣсеньта, се обърна и като видѣ другаря си оборилъ глава, приближи го.

— Защо не пѣешъ ?

— Остави Стойко.

— Нѣщо те измжчва?

— Завиждамъ ти. Тукъ ти си тѣй спокоенъ! Работишъ и вече докторатъ пригатвашъ, а азъ !

— Какво ?

— Азъ, . . — и замъча, като тръсна глава.

— Несрѣта въ любовъ, вѣроятно?

— Да е това !

— Тогазъ?

— Изгубенъ съмъ азъ, братъ !

— Изгубенъ !

— Убихъ младинитѣ си.

— И тазъ добра! . . . че какво?

— Това лѣто ни листъ не съмъ прочелъ. . . И нѣмамъ охота къмъ нищо.

— Че какъ тѣй?

— Изгубенъ човѣкъ !

— Удивително !

— Само това дава шумния животъ.

— Но какво има?

— Само да се научи баща ми, ще ме изгони.

— Боже мой ! Ако може ! Ако не е такава, че . . .

— Подписахъ полица за десетъ хиляди. . .

